

Ἄνδρ.: Ἀποβγάλαμε τοῖς ἐλαῖς (ἐπὶ ἐκθλίψεως ἐν τῷ ἐλαιο-
πιεστηρίῳ). Δὲν ἀποβγάλαμε τὸ ρακὶ (δὲν ἐπερατώσαμεν τὴν
ἀπόσταξιν τοῦ ρακιοῦ). Συνών. β γ α ζ ω. γ) Ἐκριζώνω
Χίος: Ἐπόβγαλα τοῖς κουκκῆς. 2) Ἐξαναγκάζω τινὰ διὰ
τρόπου ἡπίου ν' ἀπέλθῃ, ν' ἀπομακρυνθῇ Ἄνδρ.: Τὸν ἀπο-
βγάλανε σιγὰ σιγὰ (ἐπὶ μνηστήρος καταστάντος ἀνεπιθυμή-
του). 3) Ἀνταποδίδω τὸ ὀφειλόμενον, ἐξοφλῶ Θράκ.
(Αἰν. Σαρεκκλ.): Καλὸ ἐν' νὰ πεβγάζῃ κἀνεὶς τὸ χρέος του
Σαρεκκλ. Σὶ τὰ ἀποβγάζον γῶ, δὲν σ' ἀφίνον ἐτ' Αἰν.

β) Ἀνταποδίδω τὸ κακόν, ἐκδικοῦμαι Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) Ἰμβρ.: Τὰ ἀποβγάζον γῶ κεῖνα μὴ τοῦ παραπάν'
Ἀδριανούπ. Τώρα κ' ἰγὼ σὶ τ' ἀπιβγάζον τοὺ κακοὺ μ' ἔκανις
τότῃ Ἰμβρ. Ἀδὶ κὶ θὰ σὶ τ' ἀπιβγάλον αὐτόθ. 4) Ἐξαφα-
νίζω, φονεύω Σύμ.: Καλὰ κἀμες, παιδί μου, κ' ἐπόβγαλές τους
γούλους. 5) Καταστρέφω Λέσβ.

Πβ. ἀποβγάλλω.

ἀποβγαινίσκω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβγαίνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίσκω.

Ἐκφεύγω, ἐννοουμένης ὡς ὑποκ. τῆς λ. πορδὴ: Ἀπο-
βγαίνισκε με. Συνών. ἀποβγαίνω 1 β.

ἀποβγαίνω Ἄνδρ. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Κέρκ. (Ἀργυ-
ρᾶδ.) Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Οἶν.) ποβγαίνω Ἰων.
(Κρήν.) Χίος ἀποβγαίνου Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) ἀπε-
βγαίνω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.) πεβγαίνω Πόντ.
ἐπεβγαίνω Πόντ. (Ἀργυρόπ. Χαλδ.) Ἀορ. γ'. ἐνικ. ἀπόβγεν
Τὸ μεσν. ἀποβγαίνω.

1) Ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι, φεύγω Ἄνδρ. Ἰων. (Κρήν.)
Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος: Φρ. Ἐπόβγε ἀ τὸ νοῦ μου
(ἐλθισμόνησα) Ἀπύρανθ. Αὐτὸ δὲ μ' ἀποβγαίνει (δὲν τὸ
λησμονῶ) Ἄνδρ. Δὲν μοῦ ποβγαίνει μὲ τὸ λόγο ποῦ μοῦ πέν
ὁ δεῖνα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήν. Ὅσο θυμᾶται ὁ δεῖνα
τὸν μπάτσο ποῦ ἔφαγεν ἀπὸ τὸν δεῖνα, δὲν τοῦ ποβγαίνει
αὐτόθ. || Ἀσμ.

Καθὼς ἀπόβγεν τὰ στενὰ τσ' ἤπιασεν τοῖς ἀπλάδες
Χίος. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. S 3090
(ἐκδ. J Lambert) «καὶ πάλιν κατορκίζω σε καὶ ὁμνύω σε
εἰς τὸ σπαθίν σου, | μὴ μὲ ἀπεβγῆς, μὴ ξενωθῆς, μὴδὲ ἀπο-
χωρισθῆς με». β) Ἐκφεύγω τινὰ, μόνον μὲ ὑποκ. ἐννοού-
μενον ἢ πορδὴ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): Ἀπεβγαίνει με (μοῦ
φεύγει) Κερασ. Ἐπεξῆβγε με (μοῦ ἔφρυγε) αὐτόθ. Συνών.
ἀποβγαινίσκω. 2) Ἐπὶ τῆς ἐπφασχούσης ὀρνιθοῦς, κάμνω
νὰ ἐκκολαφθοῦν οἱ νεοσσοὶ πάντες Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.): Δὲ
σοῦ δίνω σιγὰ, τί μοῦ λάλησε ἢ κόττα μου τὰ πουλλὰ κὶ ἄ σοῦ
δώκω, τὰ κακίῳναι καὶ δὲ μοῦ τὰ ἀποβγαίνει (λάλησε... τὰ πουλ-
λὰ—ἤρχισε νὰ ἐκκολάπτῃ τοὺς νεοσσούς). 3) Διαγωνίζομαι
Θράκ.: Ἐλὰ ν' ἀποβγοῦμε ἔς τὸ τρέξιμο. Συνών. παραβγαίνω.

4) Ἀποδίδω τὸ ὀφειλόμενον ἢ ἄλλο τι ἰσότημον, ἐξοφλῶ
Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Καὶ ἀμτβ. ἐπὶ ὀφειλομένου, ἀπο-
δίδομαι, ἀνταποδίδομαι, ἐξοφλοῦμαι Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κε-
ρασ. Κοτύωρ. Χαλδ.): Ντὸ χρωστῆς μὲ τ' ἀτὰ κ' ἀπεβγαίνου
(ἐκ τοῦ κὶ ἀπεβγαίνου) Κερασ. Ἐπεξῆβαν ντ' ἐχρώστενα σε
αὐτόθ. Τὸ χωράφι ἂν πουλοῦμε, τὸ χρέος ἀπεβγαίν' Κοτύωρ.
Μὲ τὰ λόγια κ' ἐπεβγαίν' τὸ καλὸν ντ' ἐποίκα σε (μὲ τὰ λόγια δὲν
ἀνταποδίδεται τὸ καλὸ ποῦ σοῦ ἔκαμα) Χαλδ. Ντ' ἐχτύπεσες
με ἐπεξῆβεν (ἐξωφλήθη τὸ ὅτι μὲ ἐκτύπησες) Κερασ. Τὸ
ξύλον ντ' ἔφαγαμ' ἐπεξέβεν (ἐξωφλήθη τὸ ξύλο ποῦ φάγαμε)
Ἀργυρόπ. β) Ἐπὶ ὀφειλέτου ἢ δανειστοῦ, ἐξοφλοῦμαι
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Τραπ.): Θαρεῖς μ' αὐτὰ ποῦ μοῦ
ἔδωκες ἀπόβγηκα; δὲν ἀποβγαίνω τὰ ἐτὰ Ἀπύρανθ. Ἐδῶκα
σε τὰ παράδες κ' ἐπεξέβα Τραπ. Ντὸς ἀτον ἔναν μαθαίρεάν
κὶ ἄς ἐπεβγαίν' (μαθαίρεα = μαχαιρεὰ) αὐτόθ.

ἀποβγάλλω Θήρ. Θράκ. Καπ. (Σινασσ.) Πόντ.
(Τραπ.) Σίφν. Σύμ. Σῦρ. κ. ἄ. ἀποβγάλλω Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ. Αἰν. Κομοτ.) κ. ἄ. ποβγάλλω Κάλυμν. Κύπρ. πο-
βκάλλω Κύπρ. ποβγάλλω Ρόδ. ἀπεβγάλλω Πόντ. (Κερασ.
Κοτύωρ.) ἀπεβγάλλω Πόντ. (Ἀμισ.) ἐπεβγάλλω Πόντ.
(Χαλδ.) ἐπεβγάλλω Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ποβγέλλω
Εὔβ. (Κονίστρ. Ὀρ.) ἀποβγάνω Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Μῆλ. Πελοπ. (Βούρβουρ.) ἀποβγάνου Λέσβ. ποβγάνω
Κρήτ. (Ἐμπαρ. Σητ. κ. ἄ.) Μέσ. ἀποβγάλλομαι Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἀποβγάλλω.

1) Ἐκβάλλω, ἐκδιώκω, ἀποπέμπω Θήρ. Κάλυμν. Κρήτ.
(Βιάνν. Ἐμπαρ. Σητ. κ. ἄ.): Ὁ ἀφεδικός μου μὲ ποβγάνει
Ἐμπαρ. Θὰ σ' ἀποβγάλλω νὰ πᾶς ἔς τὴν μάνας σου Κρήτ.
Μὴ δὴ ποβγάνης τὴ γακομοῖρα καὶ φτωχὴ ναι Σητ. Ἐμαλώ-
σανε κ' ἐπόβγαλε τὴ γυναῖκα δον αὐτόθ. Τὸν ἀποβγάλανε
κακῶς ἔχοδας Θήρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. πβ. Μαχαιρ. 1, 22
(ἐκδ. Dawkins) «νὰ μὲ ἀποβγάλλῃ ἀπὸ πᾶσαν πειρα-
σμόν». β) Ἐπὶ τέκνων, ἀποδιώκω ἐκ τῆς οἰκογενείας,
καθιστῶ ἀπόκληρον, ἀποκηρύττω Εὔβ. (Ὀρ.) Ρόδ.: Δὲ
δὸ ποβγέλλω γῶ τὸ παιδί μου Ὀρ. Συνών. ἀποπαι-
δίζω. γ) Ἐκβάλλω ἐκ τοῦ μέσου, ἀφανίζω, φονεύω
Κύπρ. Πελοπ. (Βούρβουρ.) Ρόδ.: Θὰ σ' ἀποβγάλλω ἀχρό-
νιστο! (ἀπειλὴ) Βούρβουρ. Νὰ σοῦ κω κάμμιν νὰ σὲ
ποβγάλλω! (νὰ σοῦ κω = νὰ σοῦ δώκω) Ρόδ. Ἐκλότισσεν
ὁ ἀπ-παρος τσ' ἐπόβκαλέν τον Κύπρ. Ἐπόβκαλέν την ὁ ἀντρας
τῆς αὐτόθ. Ἐτοῦτος ἐν ποβκαρμένος, εἶντα καλούμασταν
νὰ τὸν ποφύρωμεν (δηλ. εἶναι ἀποθαμένος καὶ ὄχι λιπό-
θυμος ὥστε νὰ τὸν κάμωμεν νὰ συνέλθῃ) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ἀν ἔρτη τὸ εὔρη σ' ἄ χαμαί, τέλεια ἐν-νὰ σὲ ποβκάλλῃ
(ἄ χαμαί = ἐδὰ χαμαί) Κύπρ. 2) Προπέμπω, συνοδεύω
τὸν ἀπερχόμενον μέχρι τινὸς Θράκ. Καπ. (Σινασσ.) Κρήτ.
(Βιάνν. Σητ. κ. ἄ.) Μῆλ. Χίος: Πάγω νὰ τὸν ἀποβγάλλω
Θράκ. Μ' ἀπόβγαλε ὡς τὴν Παναγιά Μῆλ. Τὸν ἀπόβγαλα
ὡς τὴ δόρτα Σητ. Πήγαμ' ἀπεβγάλαμε τὸν δεῖνα Σινασσ.
Συνών. ἀποδιβάλλω, κατενοδώνω, ξεβγάλλω, ξε-
βγάλλω, παραβγάλλω, συναποβγαίνω. β) Ἐπὶ
νεκροῦ, συνοδεύω τὴν ἐκφορὰν τοῦ Θράκ.: Ἀπόβγαλα τοὺ
νεκροῦ. || Φρ. Ἡ χάρους νὰ σὶ πᾶρ τοῖ νὰ σ' ἀποβγάλλ'!
(ἀρὰ) Λέσβ. 3) Ἐξαναγκάζω τινὰ διὰ τρόπου ἡπίου,
μαλακοῦ, νὰ ἀπομακρυνθῇ, νὰ ἀπέλθῃ Ἄνδρ. Σῦρ.: Θέλει
νὰ τὸν ἀποβγάλλῃ καὶ γι' αὐτὸ τὰ κάνει αὐτὰ Σῦρ. 4) Ἐξα-
πατῶ, παραπλανῶ τινὰ Σῦρ.: Τὰ λέει γιὰ νὰ σὲ ἀποβγάλλῃ.

5) Ὑποχρεώνω τινὰ παρέχων τι εἰς αὐτὸν Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.): Ἐπόβγαλέ με δὰ μὲ δυὸ χερσὶ μάτηλα ποῦ μοῦ ἔδωκε,
ποῦ μοῦ ἔαζεν λαοὶ μὲ πετραχῆλια (λαοὶ = λαγούς). Μὴ
ὑχὰ γλυκὸ τὸν ἐτράτταρα κ' ἐπόβγαλά τονε (ὑχὰ = νυ-
χῆς, ὀλίγον). 6) Ἀνταποδίδω τὸ ὀφειλόμενον, ἐξοφλῶ
Θράκ. (Αἰν. Κομοτ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἐπέβγαλα ντ' ἐποίκε με τὸ
καλὸν Κερασ. Ἐπέβγαλα τὸ κακὸν ντ' ἐποίκε με αὐτόθ.
Ἐναν καλὸν ἐποίκ' ἀτον, ἐκεῖνο ἐπεξέγκεν ἀτο Χαλδ. Δου-
λεύω δουλεύω καὶ τὸ χρέος-ι-μ' ν' ἐπεβγάλλω κ' ἐπορῶ (ἐργά-
ζομαι διαρκῶς καὶ δὲ δύναμαι νὰ ἐξοφλήσω τὸ χρέος μου)
αὐτόθ. Ἐπεξέγκα τὸ φαεῖν ντ' ἔφαγα (ἐπλήρωσα τρόπον
τινὰ τὴν ἀξίαν τοῦ φαγητοῦ ποῦ ἔφαγα δι' ὑπηρεσίας
τινὸς) Σάντ. Χαλδ. Ἐπεξέγκα τὸ χρέος-ι-μ' Σάντ. Τραπ.
Χαλδ. Ὀφέτος, ἂν θέλ' ὁ Θεός, θὰ ἐπεβγάλλω ὅλον τὸ χρέος-ι-μ'
αὐτόθ. Δύο λίρας ἐπέμ'ναν κὶ ἀπεβγάλλω τὸ χρέος-ι-μ' Κο-
τύωρ. || Φρ. Ἀπεβγάλλω τὸ δὶν (τὸ παιγνίδι. Ἐπὶ τῶν παιγνι-
δίων, ἐξαλείφω τὴν ἡτταν διὰ τοῦ κέρδους μιᾶς νίκης)
Κοτύωρ. || Ἀσμ.

Ζελεύει ἀτεν κὶ ὁ βασιλῆας, βαρὺν σαλγούνιν γράφει
καὶ κ' ἔδ' ὁ Κοντοδόδωρος ἀτὸ νὰ ἀπεβγάλλῃ

